Р Е Ш Е Н И Е
№ 45612

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 65 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **10621** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от К. Д. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с адрес: [населено място], [улица], с която са предявени обективно кумулативно съединени искове за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, както следва:

1. Обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 306,78 евро (равностойност на 600,00 лева), представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за спешна извънсъдебна правна помощ и защита по време на 24-часовото му задържане в 03 РУ – СДВР, извършено по силата на Заповед за задържане на лице № 227зз-1114 от 25.07.2025 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ – СДВР, отменена като незаконосъобразна с Решение № 4572 от 17.12.2025 г. по АНД № 12414/2025 г. на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба (25.08.2026 г.) до окончателното изплащане на сумата;

2. Обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3 000,00 евро, изразяващи се в тежки душевни болки и страдания, унижение, силен емоционален стрес, чувство на безпомощност, отчаяние и дълбоко засягане на личното достойнство и честта вследствие на незаконосъобразното задържане и нечовешките и унизителни условия в помещението за задържане в 03 РУ – СДВР за периода от 20:00 ч. на 25.07.2025 г. до 13:05 ч. на 26.07.2025 г. (17 часа), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането (25.07.2025

г.) до окончателното изплащане на сумата.
Претендира се и присъждане на направените по настоящото съдебно производство разноски.
В исковата молба се излагат подробни съображения, че Заповед за задържане № 227зз-1114 от 25.07.2025 г. е отменена с влязло в сила съдебно решение на Софийския районен съд поради липса на каквото и да е словесно описание на фактите и обстоятелствата, обуславящи задържането, и грубо нарушаване на правото на защита. Ищецът твърди, че престоят му в ареста в продължение на 17 часа е бил съпроводен с унизителни битови условия - мръсен и лепкав под, захабен и вмирисан матрак, липса на проветрение и естествена светлина, оголени проводници на тавана, липса на тоалетна хартия, отказ да му се предостави книга за четене и непредоставяне на храна. Поддържа се, че поради липсата на осигурен служебен защитник в почивния ден ищецът е бил принуден да ангажира спешна адвокатска защита по Договор за правна защита и съдействие № 2547/26.07.2025 г. и да заплати в брой сумата от 600,00 лева (306,78 евро), която представлява имуществена загуба, пряко причинена от незаконния акт и неподлежаща на възстановяване в съдебното производство по отмяна на заповедта. По отношение на неимуществените вреди се изтъква шокът от ареста, накърняването на репутацията му, провалянето на планирани срещи с приятели и семейна почивка в [населено място], както и травмиращото въздействие върху съпругата му.
Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, чрез упълномощения си процесуален представител, оспорва предявените искове изцяло по основание и размер в депозирания писмен отговор и в открито съдебно заседание. Не оспорва факта на отмяната на заповедта за задържане с влязло в сила съдебно решение, но поддържа, че не са доказани реално претърпени неимуществени вреди и пряка причинно-следствена връзка. Твърди, че помещенията за задържане в 03 РУ отговарят на нормативните санитарно-хигиенни изисквания на Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г., което се установявало от съставените протоколи от държавен здравен контрол. Относно имуществените вреди сочи, че ищецът е декларирал желание за служебен защитник, поради което МВР не е поемало финансови ангажименти за договорения частен адвокат. Прави възражение за съпричиняване по чл. 5 от ЗОДОВ с довод, че ищецът не се е дистанцирал от конфликтните ситуации. При условията на евентуалност оспорва размера на претендираните вреди като прекомерно завишен и несъобразен с чл. 52 от ЗЗД. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение, като се позовава на решението на СЕС по дело C-438/22.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковете по основание, като намира, че размерът на претендираното обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде редуциран съобразно принципа на справедливост.
Административен съд София-град, I отделение, 65 състав, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Предявените искове са процесуално допустими. Правното им основание е чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а редът за разглеждането им е уреден в глава единадесета, чл. 203 и сл. от АПК. Спазена е абсолютната процесуална предпоставка по чл. 204, ал. 1 от АПК – претендира се обезщетяване на вреди от административен акт (Заповед за задържане на лице № 227зз-1114 от 25.07.2025 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ – СДВР), който е отменен като незаконосъобразен с влязло в законна сила Решение № 4572 от 17.12.2025 г. по АНД № 12414/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 8-ми състав. Искът е насочен срещу надлежния пасивно легитимиран ответник съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК – Столична дирекция на вътрешните

работи, която е юридическото лице в структурата на МВР, представлявано от органа, в чийто състав действа длъжностното лице, издало отменения акт.
От приобщените по делото писмени доказателства и приложеното за послужване АНД № 12414/2025 г. на СРС се установява по безспорен начин, че на 25.07.2025 г. полицай В. Б. при 03 РУ – СДВР е издал Заповед за задържане на лице № 227зз-1114, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР спрямо К. Д. Н. е приложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“. Като фактическо основание в заповедта бланкетно е вписано: „данни за извършено престъпление, нарушаване на съдебно решение – заповед за незабавна защита“.
Ищецът Н. е бил фактически задържан и настанен в помещение за задържани лица в сградата на 03 РУ – СДВР на 25.07.2025 г. в 20:00 ч., като е освободен на следващия ден – 26.07.2025 г. в 13:05 ч., видно от отбелязването в разписката към заповедта. Общата продължителност на лишаването му от свобода е 17 часа и 5 минути.
С Решение № 4572 от 17.12.2025 г., постановено по АНД № 12414/2025 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, Заповед за задържане № 227зз-1114 от 25.07.2025 г. е отменена изцяло като незаконосъобразна. Решаващият съд е приел, че административният акт страда от съществени пороци във формата и съдържанието – липсва каквото и да е словесно описание на конкретните факти, изпълнително деяние, време и място на извършването им, с което е нарушено императивното изискване на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и е ограничено правото на защита на задържаното лице. С решението в полза на Н. са присъдени съдебни разноски в размер на 1 200,00 лева за адвокатско възнаграждение за производството пред районния съд. Съдебният акт е влязъл в законна сила.
По делото е представен договор за правна защита и съдействие № 2547 от 26.07.2025 г., сключен между К. Д. Н. и адв. К. Л. от САК. Предметът на договора изрично включва оказване на квалифицирана правна помощ, съдействие и защита при задържането в 03 РУ – СДВР в извънработно време (събота, 26.07.2025 г.), в т.ч. посещение на място в арестантското помещение, консултации, съдействие за освобождаване и първоначални възражения. Уговореното възнаграждение в размер на 600,00 лева (равностойност на 306,78 евро) е заплатено от доверителя изцяло и авансово в брой, като съгласно раздел II, т. 2.2 от договора същият изрично служи като разписка за получаване на сумата.
От приложената декларация за правата на задържано лице от 25.07.2025 г. се установява, че ищецът е отбелязал, че не желае защитник по свой избор, а желае служебен защитник по Закона за правната помощ, като съпругата му е уведомена по телефон. По делото липсват каквито и да било доказателства полицейските органи да са предприели реални действия за осигуряване на дежурен или служебен адвокат до момента на освобождаването му.
На 26.07.2025 г. ищецът е депозирал писмена жалба/молба до министъра на вътрешните работи, министъра на правосъдието и директора на СДВР, в която подробно е описал неблагоприятните битови и хигиенни условия по време на 17-часовия си престой в килията на 03 РУ – СДВР (лепкав под, силно захабен и вмирисан матрак, липса на вентилация и тежък въздух, слабо осветление с висящи оголени кабели на тавана, липса на тоалетна хартия, отказ за осигуряване на книга и непредоставяне на храна от органите на реда).
Ответникът е представил Заповед № 513з-6116/29.06.2023 г. на директора на СДВР за определяне на помещенията за задържане и 5 броя протоколи от проверки на сектор „Държавен здравен контрол“ при МИ на МВР, съставени през 2026 г. (Протокол № 13/12.01.2026 г., Протокол № 802/23.04.2026 г. и др.). Видно от писмо рег. № 227р-25372/10.09.2026 г. на началника на 03 РУ – СДВР, след издаване на здравните протоколи са били предприети мерки за изпълнение на дадени предписания и са изготвени докладни записки за извършване на ремонтни дейности за

отстраняване на констатирани неизправности.
По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелката Г. Б. Н. - съпруга на ищеца. От показанията на свидетелката се установява, че на 25.07.2025 г. ищецът е отишъл на адреса на бившата си съпруга във връзка с определения режим за лични контакти с малолетното му дете. След като телефонът му бил изключен, около 20:30–21:00 ч. той ѝ изпратил съобщение, че е задържан в 03 РУ. Свидетелката отишла пред районното управление, но не била допусната вътре; занесла му сандвич и вафла, тъй като в управлението не му била осигурена храна. Тъй като служебен адвокат не се явил, тя се свързала с адв. Л., който посетил ищеца на следващата сутрин. Според свидетелката при завръщането му у дома след 17-часовия арест съпругът й бил изключително изтощен, „смазан“, уморен, дрехите му миришели лошо; разказал за мизерните условия в килията, лепкавия под, оголените жици и липсата на тоалетна хартия. Вследствие на задържането пропаднала планираната вечеря с техни приятели, пристигнали специално от [населено място], както и планираното заминаване на следващия ден на почивка в [населено място], което породило срам, социално неудобство и дълбоко разочарование от институционалното отношение.
Приети са и представените писмени доказателства за водените между ищеца и бившата му съпруга съдебни спорове (Решение № 425/21.01.2026 г. по в.гр.д. № 12606/2025 г. на СГС, с което е отхвърлена молбата по ЗЗДН срещу Н.; Решение № 3935/26.10.2026 г. по АНД № 3443/2026 г. на СРС, с което Н. е признат за невиновен по обвинение по чл. 296, ал. 1 от НК; и Решение № 3479/26.07.2024 г. по АНД № 13226/2023 г. на СРС, с което е отменена предходна заповед за задържане от 03.09.2023 г.).
Приложено е изисканото за послужване адм. д. № 12414/2025г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав.
Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: 1) незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод административна дейност; 2) отмяна на административния акт по съответния ред (респ. признаване на незаконосъобразността на действието/бездействието); 3) настъпила реална имуществена или неимуществена вреда; 4) пряка и непосредствена причинна връзка по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ между отменения акт (или незаконосъобразната дейност) и настъпилия вредоносен резултат. Отговорността е обективна и безвиновна – държавата отговаря независимо от това дали длъжностното лице е действало виновно.
Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Така разписаната в закона доказателствена тежест е указана на страните.
Безспорно по делото се установява първата от кумулативно необходимите предпоставки за основателността и на двата иска - за имуществени и неимуществени вреди, а именно – постановен административен акт, впоследствие отменен като незаконосъобразен, с влязло в сила съдебно решение. Видно от приложеното по делото адм.д. № 12414/2025 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав с влязло в сила Решение № 4572 от 17.12.2025 г., Заповед за задържане № 227зз-1114 от 25.07.2025 г. е отменена изцяло като незаконосъобразна.
По иска за обезщетение за имуществени вреди:

Ищецът претендира сумата от 306,78 евро (равностойност на 600,00 лева), представляваща разход за адвокатско възнаграждение за спешна извънсъдебна защита по време на задържането му в 03 РУ – СДВР, заплатена по Договор за правна защита и съдействие № 2547 от 26.07.2025 г.
Имуществените вреди представляват разликата между имуществото на кредитора след засягане на благото и това, което би имал, ако нямаше засягане. В настоящия случай се претендират претърпени загуби, които представлява реално намаление или ощетяване на съществуващото имущество на едно лице.
От доказателствата по делото се установява, че този разход е реално извършен от ищеца в брой на 26.07.2025 г., като договорът, подписан от двете страни, има характер на разписка съгласно установената съдебна практика. Разходът не представлява съдебни разноски по АНД № 12414/2025 г. на СРС (където са възсановени отделно присъдените 1 200,00 лева за съдебното производство) и не е възстановен на друго правно основание. Размерът от 600,00 лева (306,78 евро) е определен с оглед спешността и оказването на правна помощ в почивен ден в арестно помещение, съответства на критериите за справедливост и обоснованост и не е прекомерен. Представените писмени доказателства, удостоверяващи извършеното плащане от ищеца не са оспорени и като частни документи, подписани от страните, посочени в тях имат характер на разписка и установяват извършените плащания, поради което при този иск е налице втората предпоставка по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ - наличие на установена по размер, претърпяна от ищеца имуществена вреда.
Налице е и причинно-следствена връзка между претърпените от ищеца имуществени вреди и незаконосъобразния административен акт. Съгласно константната практика на Върховния административен съд (в т.ч. Решение № 4809 от 30.04.2026 г. по к.адм.д. № 11606/2025 г., Решение № 8395 от 28.07.2026 г. по к.адм.д. № 2599/2026 г., Решение № 1302 от 05.02.2026 г. по к.адм.д. № 5198/2025 г. и Решение № 1769 от 17.02.2026 г. по к.адм.д. № 6866/2025 г.), когато в специалния процесуален закон липсва ред за присъждане на разноските, направени за правна защита в извънсъдебната или административната фаза, тези разноски представляват имуществена вреда по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ, която подлежи на репариране по исков ред. Разходът за ангажиране на адвокатска помощ непосредствено след задържането е пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт, тъй като лицето не би потърсило правна помощ и не би извършило този разход, ако не беше постановена и изпълнена незаконната заповед за задържане. Адвокатската защита е конституционно гарантирано право (чл. 56 от Конституцията на РБ) и нормален, присъщ и житейски оправдан разход за защита срещу необосновано лишаване от свобода. В този смисъл е и практиката на ВАс, обективирано в Решение № 9460 от 10.10.2023г. По адм.д. № 11105/2022г., в което е прието, че адвокатското възнаграждение, платено за защита и съдействие при задържане по ЗМВР е обусловено и обвързано с незаконосъобразния административен акт, предвид което за него е дължимо възмездяване.
Поради изложено, искът за имуществени вреди е изцяло основателен и доказан и следва да бъде уважен в пълния претендиран размер от 306,78 евро.
По иска за обезщетение за неимуществени вреди:
Съдържанието на понятието „вреда“ не е дефинирано от законодателя. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние.

Незаконосъобразното задържане по чл. 72 от ЗМВР съставлява принудителна административна мярка, която засяга пряко основни човешки права – правото на лична свобода и неприкосновеност, прогласени в чл. 30 от Конституцията на РБ и чл. 5 от ЕКПЧ. В трайната практика на Върховния административен съд (Решение № 3550 от 30.03.2026 г. по к.адм.д. № 9863/2025 г., Решение № 3151 от 19.03.2026 г. по к.адм.д. № 6976/2025 г., Решение № 747 от 23.01.2026 г. по к.адм.д. № 6659/2025 г. и Решение № 4470 от 10.04.2024 г. по адм.д. № 656/2024 г.) безпротиворечиво се приема, че самият факт на незаконното лишаване от свобода по необходимост поражда типични и предвидими неимуществени вреди – чувство на унижение, безпомощност, психически стрес, притеснение и накърняване на личното достойнство. Тези негативни преживявания са директен и неизбежен резултат от неправомерната властническа намеса.

При преценката наличието на претърпени неимуществени вреди съдът съобразява и формираната практика на Европейския съд по правата на човека (в т.ч. по делото S. v. B. (Application no. 39232/17), 31 J., 2023), според което задържането, извършено в нарушение на член 5 § 1 от Конвенцията за защита правата на човека причинява известно психическо страдание на задържания не само докато трае, но и след това (макар че тази презумпция е оборима). Т. страдание не е задължително да достигне нивото на психологическа травма или разстройство, или да доведе до външни прояви или симптоми и затова не винаги се поддава на доказване чрез свидетелски показания. Европейският съд приема, че автоматичният отказ за присъждане на каквото и да е обезщетение на лице, което е било незаконно задържано само защото не е предоставило такова доказателство, е прекалено формалистичен и в нарушение на член 5 § 5 от Конвенцията (напр. *D. v.B.*, no. 9411/05, § 30, 2 S. 2010).§§ 33-34, *D. and Others v.B.*, nos. 6095/11 and 2 others, § 84, 31 M. 2016).

В разглеждания случай настъпването на твърдените морални вреди се доказва и от събраните гласни доказателства чрез показанията на свидетелката Н.. Съдът кредитира тези показания като логични, последователни и съответстващи на общия доказателствен материал. Обстоятелството, че свидетелката е съпруга на ищеца, не дискредитира нейните показания, а съгласно чл. 172 от ГПК същите се преценяват във връзка с всички останали данни. Показанията установяват реалното психоемоционално състояние на ищеца след освобождаването му – изтощение, силно притеснение, срам и обида от полицейския арест предвид липсата на извършено нарушение, както и дискомфорта от проваленитe лични и социални ангажименти.

Оплакванията за лошите битови условия в килията (захабен матрак, лепкав под, липса на достатъчно осветление и хигиенни материали) се възприемат от съда като обстоятелства, които допълнително са усилили интензитета на негативните емоционални преживявания по време на задържането. Представените от ответника протоколи за здравен контрол от 2026 г. са съставени значително след процесния период и не могат да опровергаят фактическите констатации за състоянието на помещението към 25–26.07.2025 г., още повече че в самите тях се съдържат данни за издадени предписания и необходимост от последващи ремонтни дейности.

Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и

необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.
В мотивите на тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълк. дело № 2/2016г. на Върховен административен съд е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия - пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, обективирана в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "... непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите".
От посочените разпоредби следва, че между незаконосъобразния административен акт на ответника, съответно действията по неговото изпълнение - задържането на ищеца - и вредата, претърпяна от ищеца, е налице пряка причинна връзка.
С оглед изложеното искът за присъждане на неимуществени вреди е доказан по основание. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ и чл. 52 от ЗЗД (приложим по силата на препращащата норма на § 1 от ДР на ЗОДОВ) размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно, а изисква преценка на всички конкретни обективни обстоятелства – продължителността на задържането (17 часа), интензитета на засегнатото право, степента на моралните страдания, възрастта и семейното положение на пострадалия, липсата на настъпили трайни физически увреждания или клинично диагностицирани психични разстройства, както и икономическия стандарт в страната към момента на увреждането. При съобразяване на тези критерии и установените размери в актуалната практиката на ВАС по сходни казуси на незаконно полицейско задържане до 24 часа (вариращи от 800 до 1 000 евро), настоящият състав намира, че сумата от 1 500,00 евро (хиляда и петстотин евро) представлява справедливо, съразмерно и достатъчно обезщетение, което в пълна степен репарира претърпените от К. Н. неимуществени вреди, без да води до неоснователно обогатяване. За разликата над 1 500,00 евро до пълния предявен размер от 3 000,00 евро искът е неоснователен и завишен и следва да бъде отхвърлен.
Възражението на ответника за съпричиняване на вредите по смисъла на чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от ЗОДОВ е неоснователно. В тежест на ответната дирекция е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че ищецът с конкретни виновни и

противоправни действия е предизвикал или допринесъл за своето задържане и настъпилите вреди. Т. доказване по делото не е проведено. Напротив, заповедта за задържане е отменена от районния съд именно поради липсата на каквито и да било фактически данни и доказателства за извършено от Н. неправомерно деяние. Наличието на предходни конфликти или висящи спорове относно родителските права не съставлява съпричиняване на вредите от конкретния незаконен акт.

Относно акцесорната претенция за законна лихва върху присъденото обезщетение за имуществени вреди (306,78 евро), същата е заявена считано от датата на подаване на исковата молба – 25.08.2026 г., и следва да бъде уважена изцяло за периода от 25.08.2026 г. до окончателното изплащане.

Относно законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди: Ищецът претендира лихва от датата на задържането – 25.07.2025 г. Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС и константната практика на ВАС (Решение № 4470 от 10.04.2024 г., Решение № 6488 от 12.06.2026 г., Решение № 7286 от 29.06.2026 г.), при унищожаеми административни актове началният момент на забавата и дължимостта на законната лихва по чл. 86 от ЗЗД е влизането в сила на съдебното решение, с което актът е отменен като незаконосъобразен. До момента на съдебната отмяна актът поражда своето правно действие и държавният орган не е в забава. Следователно законната лихва върху сумата от 1 000,00 евро се дължи от 04.04.2026г. - датата на влизане в сила на Решение № 4572 от 17.12.2025 г. по АНД № 12414/2025 г. на СРС до окончателното изплащане, като за периода от 25.07.2025 г. до датата на влизане в сила на отменителното решение – 04.04.2026г. претенцията за лихва следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди се съдържа специална регламентация, относно отговорността на страните за сторените разноски. Тази специална уредба дерогира приложението на общата уредбата на отговорността за разноски, съдържаща се в чл. 78 ГПК и чл. 143 АПК. Предвид изхода на спора и своевременното искане, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати разноските по производството – внесената държавна такса на ищеца в размер на 10,22 евро. Съразмерно с уважената част от иска, на основание чл. 10,ал.3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 255 евро.

На основание чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ, вр чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съразмерно с отхвърлената част от иска, на ответника следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 евро.

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Д. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 306,78 евро (триста и шест евро и седемдесет и осем евроцента), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение за извънсъдебна защита по време на задържането, вследствие на незаконосъобразна Заповед за задържане на лице № 227зз-1114 от 25.07.2025 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ – СДВР, отменена с влязло в сила Решение № 4572 от 17.12.2025 г. по АНД № 12414/2025 г. на

Софийски районен съд, НО, 8-ми състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 25.08.2026 г., до окончателното ѝ изплащане.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Д. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 1 500,00 евро (хиляда и петстотин евро), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди (душевни болки и страдания, стрес, унижение и засягане на личното достойнство) вследствие на незаконосъобразна Заповед за задържане на лице № 227зз-1114 от 25.07.2025 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ – СДВР, отменена с влязло в сила Решение № 4572 от 17.12.2025 г. по АНД № 12414/2025 г. на Софийски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 04.04.2026г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди за разликата над 1 500,00 евро до пълния предявен размер от 3 00,00 евро, както и претенцията за законна лихва за периода от 25.07.2025 г. до 03.04.2026г., като неоснователни.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Д. Н., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 265,22 евро (двеста и шейсет и пет евро и двадесет и два цента).
ОСЪЖДА К. Д. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 (петдесет) евро.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
Воден от горното, Административен съд София град, Първо отделение, LXV състав,

СЪДИЯ: